Мені здається,
що й я лишу своє життя
у келії чоботаря. —
Дугою вигнув спину,
і рукою
так моторошно бігає по шву!
А на полицях
розставлено правила й копила,
чорняві і брудні.
Тут зрідка зазирає хлопчик,
такий бадьорий та стрункий.
Великі сірі очи
схвильовано вдивляються в багно,
розкидане навколо майстра.
Як лячно, друзі милі!
Обідраний, старий,
занедбаний з дитячих літ —
лиш тільки дратву шило й кожу
він визнав за своє.
А світ розлігся за вікном
чарівно й буйно,
гойдає сміх, утіху – й молоде
прекрасне слово.

Тут чоботар
за зоряним вікном
чекає хлопчика до себе
– у чоботарські учні.
Ось ще раз гляну на осіннє сонце
і піду.